

ξέωτερική χαρακτηριστική της, πάντα ήσαν γυναικεῖς. Αγνωστον τί ένδομύχως ἡσθάνετο καὶ πῶς ἡννόει ἔκυ-
τὴν, φάνεται δῆμος ὅτι δὲν εἶχεν ὅλην τὴν ἀθωάτητα
δειλῆς παρθένου τούλαχιστον ὑπάρχουσιν ἐνδείξεις ὅτι
τὸ ἀνδρικὸν ὃν ἔξεγειρόμενον ἐνίστεις ἐτάραττεν αὐτὴν,
λέγεται μαλιστα ὅτι καὶ θύματα τῆς φύσεως ταύτης
ἀριθμοῦνται μεταξὺ τῶν δημητίκων τῆς νεανίδων, μεθ' ὧν
ώς κόρην τὰς ἡμέρας τῆς διήρχετο. Πρό τινων ἐτῶν εἶχε
συνεταιρίσθη μετά τινος φίλης της, μεθ' ἣς συντροφικῶς
κατὰ πάσχαν ἄνοιξιν ἐκαλλιέργει τὸν μεταξόσκωληκα. Ή
ἀσχολίκιν αὐτῇ ἐν Κρήτῃ εἶναι ἔργον τῶν γυναικῶν καὶ
ἰδίᾳ τῶν νεανίδων, αἵτινες τὰς τερπνὰς τῆς ἀνοιξίας
ἡμέρας διέρχονται ἐν ἀθῷ μεταξύ τῶν διαχύσει, ἐπι-
μελούμεναι τὸ εὐεργετικὸν ἔντομον, χρησιμοποιοῦσαι εἰ-
τα τὸ πολύτιμον αὐτοῦ προϊόν πρὸς κατασκευὴν ποιή-
λων προικών ἀντικειμένων, ἀτιναχιερέων φυλάττου-
σιν ἐν εὑρέστοις κιβωτίοις ἀναμένουσαι τὴν εὐτυχῆ τοῦ
γάμου τῶν ἡμέραν, δημος ἐπιδείξωσιν αὐτό.

III

Ηδη ὁ θερμὸς τοῦ τελευταίου Μαρτίου ἥλιος εἶχεν
ἀρχίσεις νὰ ζωογονῇ τὴν γῆν, αἱ χιόνες τῶν Λευκῶν Ο-
ρέων διηγεινῶς τηκόμεναι ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων κορυφῶν,
ἐφ' ὧν κατὰ τοὺς ψυχροὺς τοῦ χειμῶνος μῆνας ἐστιθέ-
ζοντο, κατάρχοντο δι' ἀπειρων φυσικῶν διωρύγων, αἵτι-
νες ἀποτελοῦσι βύκκας μαγευτικούς, πρὸς τὰς πεδιάδας
καὶ ὕδωρ ψυχρὸν καὶ διαυγές, ζέφυροι τερπνοὶ συνηθί-
στατοι κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἔτους ἐν Κρήτῃ ἀ-
παύστως πνέοντες, νέαν ζωὴν παρεῖχον εἰς τὴν φύσιν ἀ-
πασκαν. Πάντα ἔφαίνοντο ἀποπνέοντα ζωὴν καὶ χαράν-
δρεωρής ἐνδομύχως ἡγάλλετο βλέπων τὴν πλουσίαν
βλάστησιν, ἡτις ἀφθονον ὑπισχνεῖτο αὐτῷ ἀμοιβὴν τῶν
κόπων τοῦ, τοῦ δὲ αἰπόλου ἡ καρδία ἐσκίρτα ὀσάκις οὐ-
τος διὰ τοῦ ὅμματος στεφμίζων τοὺς ἀμνοὺς καὶ τὰς ἐ-
ρίφους τοῦ ἔθλεπεν ὅτι ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν
ἔργον τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς βιουσῶν νεανίδων ἥρξατο, ἢ δὲ
Χρηστίνα ἀπὸ πρωίκις ἔγειρομένη μετὰ τῆς φίλης καὶ
συντρόφου της ἔτρεχε πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ συλλογὴν τοῦ
φύλλου τῆς συκαμινέας, τῆς μόνης ταύτης τροφῆς τοῦ
ἔντομου. Ἐλαφροὶ ως πτηνὰ ἀμφότεραι ἀνερριχῶντο
ἐπὶ τῶν δένδρων τούτων μέχρι τῶν ἀκροτάτων κλάδων
ἐκφυλίζουσαι αὐτὰ, δημος κομίσωσι τὴν ποθητὴν τρο-
φὴν εἰς τὸν μεταξόσκωληκα. Ή Χρηστίνα ἦγε τὸ 16ον
ἔτος τῆς ἥλικιας της, οἱ δὲ ἔξογκωμένοι μαστοί τῆς ἐ-
πρόδιδον ἀνάπτυξιν τελείας γυναικός. Εν τούτοις ἐκεῖ
ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν συκαμινῶν, ἐν τῇ μεμονωμένῃ καὶ
διαρκεῖ μετὰ τῆς φίλης ἀναστροφῆ, ἡ ἀνδρικὴ φύσις ἥρ-
ξατο ἀφυπνίζομένη παρὰ τῇ ὑμετέρᾳ ἥρωΐνῃ καὶ ἔνο-
χλοῦσσα αὐτὴν. Μάτην ἡγωνίζετο νὰ καταστείῃ τὴν
ὅρμήν της ἡδύνατει καὶ τέλος μὴ δυναμένη πλέον νὰ
ὑπομείνῃ τὴν κατατρύχουσαν αὐτὴν δεινὴν βάσανον,
ἀποκαλύπτει εἰς τὴν φίλην τὸ μυστήριον τῆς φύσεως της,
τῇ ἔκμυστερεύεται τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθήματά (της) του,
(διότι ἀπὸ τοῦδε πρόκειται πλέον περὶ ἀνδρός), τὸν ἔρωτά
του, τῇ ὄμοιογει ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν μέχρι θανάτου καὶ
πάντα τὰ συνήθη ἐν τοιαύταις ἐξομοιογήσει λεγόμενα. Ή
φίλη ἔκπληκτος ἤκουσε πάντα ταῦτα, ταχέως ὅμως ί-

δίαις αἰσθήσεσιν ἐπείσθη ὅτι ἡσαν ἀληθῆ, δὲν ἔθεώρησε
δὲ κακὸν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν ἐκφρασθέντα αὐτῇ ἔρω-
τα. Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐρωτικὴν ἐξομοιολόγησιν ἔ-
κριναν συντελεστικὸν εἰς τοὺς σκοπούς των νὰ φύγωσιν
ἐκ τοῦ χωρίου καὶ νὰ μεταβῶσιν ἀλλαχοῦ εἰς μέρος ἀ-
γωνιστον, ὅπου ἔλευθέρως νὰ δυνηθῶσι νὰ συζήσωσι. Ή
Χρηστίνα μετωνομάσθη Χρῆστος, προμηθευθεῖσα δὲ τὸ
προσήκον τῇ ὑπερισχυούσῃ τῶν φύσεων ἐνδυμάχη, κείσασκ
ἐσπέραν τινὰ τὴν κόμην καὶ παραλαβοῦσα τὴν σύντρο-
φον τοῦ βίου της πλέον καὶ οὐχὶ τῆς μεταξής, ἔφυγε
μακρὰν εἰς ἀλλην ἐπαρχίαν.

III

Τῇ ἐπαύριον τὸ χωρίον ὅλον ἡγέρθη ἀνάστατον. δύο
νεανίδες εἶχον γίνει ἀφαντοι, οὐδεὶς δὲ ἐγίνωσκε τι ἐγέ-
νοντο· οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν τεταραγμένοι
μάτην ἀνεζήτουν τοὺς ἀπαγωγεῖς. Επὶ πολλὰς ἡμέρας
ἀπασκοι αὐτῶν αἱ ἔρευναι ἀπέβινον ἀκαρποί, κατὰ τὸν
χρόνον δὲ τοῦτο τὸ παραδόξον ζεῦγος διήρχετο ἐν ἀπο-
κέντρῳ χωρίῳ ἡμέρας εὐφροσύνους, καὶ περ μὴ διὰ τοῦ
γάμου νομιμοποιημένας. Τέλος ὅμως ἴδου ὅτι ἡμέρῃ τῇ
ἡμέρᾳ διέτρεχε κίνδυνον ἀνακαλύψεως, ἀπεράσισε νὰ
προσέλθῃ εἰς τὰς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς νήσου ἐκκλησια-
στικὲς ἀρχαῖς, δημος ζητήσης ἀδειαν νομίμου γάμου. Τότε
μόνον ἐγνώσθη, πῶς ἐγένετο ἡ μυστηριώδης ἐκείνη ἀπα-
γωγὴ νεανίδος ὑπὸ τέως ὄμορφου της θεωρούμενης, δ
δὲ πειτοσύγγελος πληροφορηθεὶς τὰ γενόμενα ὑπὸ τῶν
γονέων των, οἴτινες, ἐννοήσαντες πῶς τὸ πρᾶγμα συνέβη,
ἐσπευσκαν νὰ παραλαβῇ ἔκαστος τὸ ἀπολεσθὲν καὶ ἀνευ-
ρεθὲν μέλος τῆς οἰκογενείας του, ἔκρινε φρονιμωτερον
ἀντὶ νὰ χορηγήσῃ τὴν αἴτουμένην ἀδειαν νὰ παραπέμψῃ
τὸν πρωτότυπον νυμφίον εἰς τὸν δημαρχιακὸν ἱατρὸν πρὸς
ἔξετασιν. Καὶ ἴδου τὸ δυστυχὲς τοῦτο δὲν, ἐνῷ ὠνειρο-
πόλει γαμήλιον κλίγην, οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν καὶ
τόσας ἀλλα ἀγαθὰ, καταδικάσται αἴρηνης νὰ ὑποστῇ τὴν
καταισχύνην ἱατρικῆς ἔξετάσεως. Εννοεῖται ὅτι μετὰ
τὴν ἐπίσημον πιστοποίησιν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τῆς διπλῆς
φύσεως του ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀδειας γάμου αἴτησις, ἢν
εἶχεν ὑποβάλλει ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἀρχαῖς. Εκτοτε
οἱ βίοις κατέστη ἀδίωτος εἰς τὸ ἀτυχὲς τοῦτο πλάσμα ἐν
τῷ χωρίῳ του. Ο Χρῆστος μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὸ
προσγενόμενον αὐτῷ δνειδος, ἀπεράσισε διὰ παντὸς νὰ
ἐγκαταλίπῃ τὴν γεννέτειραν αὐτοῦ κώμην. Καὶ ἡμέραν
τινὰ ἀποχαιρετήσας τοὺς τόπους ἐκείνους, ἐν οἷς ἡ καρ-
δία του τόσας ἡσθάνθη παραδόξους συγκινήσεις, ἔφυγε
κρυφῶς καὶ ἀπῆλθε εἰς τὰ ζένα μακρὰν τῆς Κρήτης,
ὅπως λησμονήσῃ καὶ λησμονηθῇ. Απεράσισε νὰ ἀκολου-
θήσῃ ὄριστικῶς τὸ ἀνδρικὸν στάδιον, τὸ ὄποιον τοσοῦτον
ἐπιτυχῶς ὑπὸ τινας ἐπόψεις καὶ τοσοῦτον ἀτυχῶς ὑπό
τινας ἀλλος ἐνεκαίνιασε.

ΙΙΙ

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ἔδειξε πάλιν τὰ νοικοκ-
υρχία τὰ ἔνστικτά του. Δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν σύζυγόν του
Δάμιανον νὰ ἔσθενσῃ τρεῖς χιλιαδεῖς δραχμαῖς πρὸς ὑπό-
διχὴν τοῦ Βασιλέως. Είναι κακὴ νοικοκυρχὴ αὐτὸ τὸ Δη-

μοτικόν Συμβούλιον. Δὲν ἀφίνει τὸν ἄνδρα τῆς νὰ κάμῃ τρελλὰ ἔξοδα. Τὸν ἀρπᾶ ἀπ' τῷ μαλλιᾷ, τοῦ χώνει τὴν μούρη του μέσ' τὰ ντουλάπια, μέσ' τῆς χύτραις, τοῦ λέγει:

— "Ε ! ποῦ πάξ ! ψωμὶ δὲν ἔχουμε, σαπούνι δὲν ἔχουμε, βούτυρο δὲν ἔχουμε καὶ σὺ μᾶς θέλεις χαλβᾶ, ε ! χαλβαδζῆ ;

**Καὶ ὁ καύμενος ὁ Δήμαρχος πικίρνει τὴν μαύρην οὐπό-
ραντ καὶ ἀποστέλλει τὸν λόγον του.**

Καὶ μένει καὶ ὁ Βασιλεὺς χωρὶς ὑποδοχὴν, καὶ ἡ Δῆμος χωρὶς χαιρέτω.

·*H λογική τῆς Νέας Ἐφημερίδος.*

Ἡ λύσις τοῦ μεθορίσκου ἀποδιδομένη εἰς τὸ ὄπουρον πρώτον δὲν εἶναι λύσις, ἔπειτα εἶναι ὀλεθρία λύσις, ἔπειτα εἶναι τιποτένια, κτλ. κτλ.

‘Η αὐτὴ λύσις ἀποδίδομένη εἰς τὸν Βασιλέα πρῶτον εῖναι λύσις, δεύτερον εἶναι λαμπρὰ, ἔθνοστωτοία, ἀξιόλογα τριῶν χιλιάδων δραχμῶν ὑποδοχήν. Τί φιλοπατρία ἀντῆς τῆς Νίας Ἐργμερίδος. Τρέχει ἀπὸ τὰ βρακάντης ἡ φιλοπατρία!

Ἐπανηλθον εἰς Ἀθήνας οἱ δύο ζωηρότεροι ἀντιπρόσωποι τῆς παρ' ἡμῖν σχολῆς τῶν νέων, ὁ Γεώργιος Δροσύνης ἐκ βραχείας εἰς Γούβαις τῆς Εύβοίς δικυροῦντος καὶ ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς ἐξ μυκρᾶς ἐν Ἀγρινίῳ, Κυπαρισσίᾳ καὶ Μεσσολογγίῳ περιπλανήσως του. Καὶ οἱ δύο ἔκαμψαν ἀπὸ ἐν μικρὸν θαῦμα. Οἱ πρῶτοι—καίτοι Ἄράχην—ἐπάχυνεν· ὁ δεύτερος οὔτε ἐλίγεψε, οὔτε ἐπάχυνε, οὔτε ηὔπηθε, οὔτε ἤλλαξε. Καὶ δύως ἔζησε μυκρὰν ἡμέραν δεκαοκτὼ ὅλους μῆνας. "Εμεινε τὸ ἔδιο νευρικὸν ἀραπάκι, καὶ ἔκαμψε τὸ ταξεῖδι ἀπὸ Μεσσολογγίου εἰς Πειραιά, χωρένος εἰς τὴν τσέπη ἑνὸς φίλου του διὰ γὰρ μητρὸς αὐτοῦ. Αν κάμη θαρρύν χειμῶνα, ἔχομεν ἀπόρριψιν νὰ τὸν κλείσωμεν ἐντὸς χρυσῆς φιάλης καμπανίτου. Καὶ θὰ είναι καμπανίτης ἐντὸς καμπκνίτου. Ἀπὸ τὴν ἀμέροσίαν αὐτὴν θ' ἀρχίσοντες νὰ ῥοφήστε προσεχῶς οἱ ἄνεγγωνται τοῦ Μή κάνεσσε.

Θρίαμβος τοῦ τύπου! Συνέστη ἐπιτροπὴ ἐκ φιλοκε-
λῶν κυρίων οἵτινες δὲν κατέβαλον μόνον λόγους, ἀλλὰ
καὶ χρήματα, καὶ ἐνοικίασε τὸ Θέατρον Ἀθηνῶν διὰ
τὸν κ. Λεκατοζῆν, ὃστις θὰ σχηματίσῃ θίασον ἐκ τῶν
ἐκλεκτοτέρων ήθοποιῶν καὶ παλαιών καὶ νέων μυθιστῶν
του. Ὁ θίασος θὰ εἶναι δηλαδὴ δευδροκομεῖον, ἥπαξ δὲ
καὶ φυτώριον. Ἡ συνήθης ἐπιχορήγησις θὰ δοθῇ ἐφέτος
εἰς Ἑλληνικὸν θέατρον. Πρώτην φορὰν δὲ θὰ ἔχωσιν αἱ
Ἀθηναῖς τὸν πρῶτον ἑλληνικὸν θίασον ἐπὶ τῇ βάσει εὐ-
ρωπακίης ὑποκειτικής καὶ τάξεως.

Μὲ τὸ σημειῶν τοίηνδε του διακόπτει ὁ φίλακτος Σουρῆς δι' ἓνα μῆνα τὰ τακτικὰ ἐν τῷ Μὴ Χάροπαι ποιήματά του. Θὰ καταχγίνῃ νὰ γράψῃ τὸν Β'. τόμον τῶν ποιημάτων, ἀπέρ θέλει ἔκδώσει, καὶ ὃν τὰ ποιωτό- λεια θέλομεν δημοσιεύσει. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Α'. τόμος ἔδιθη- ζόδη εἰς τύπωσιν παρακαλοῦνται οἱ μὲν ἔχοντες πλήρειαν ἄγγελίας νὰ ἀποστέλλουν αὐτὰς καὶ τὰ χρήματα, οἱ δὲ ἔχοντες λευκάς νὰ τὰς χρυσώσουν, καὶ οἱ μὴ ἔχοντες διόλου νὰ ζητήσουν τοιαύτας.

Πόσα δὲν ἐγράφησαν περὶ τῶν εἰςπρακτόρων τοῦ δημοτικοῦ φόρου. Θὰ εἶναι καὶ αὐτὸι ω; τόσαι τὴλλαι τέλεσεις δημοσίων ὄργανων, φυλῆς αἰθιοπικῆς, οἱ δὲ δημοσιογράφοι σχολαστικοὶ ζήτοῦντες νὰ τοὺς λευκάνωμεν μὲ τὸ λούσμιο τὸ ὁποῖον περιοδικῶς τοὺς κάθηνομεν. Μᾶς ἔγένοντο παράπονα κατὰ τῶν ἐν Φαλήρῳ εἰςπρακτόρων τοῦ δημοτικοῦ φόρου. Ἐζήτουν νὰ φορολογήσωσι πράγματα φορολογηθέντα ἀπαξὲν Πειραιεῖ. Καὶ οἱ παραπονούμενοι δὲν θὰ ωμίλουν, ἐὰν ὑπεβάλλοντο εὐγενῶς εἰς τὴν λήστευσιν αὐτήν. "Ο, τι τοὺς ἐπλήγωσεν, εἶναι ἡ βανακούστης τῶν τρόπων των, βανακούστης τὴν ὅποιαν οὔτε ὥνειρεύθησάν ποτε, ἀφοῦ εἶναι ξένοι! Πέρνετε λοιπὸν τὸν παρὰ σας, καὶ ἐκ δευτέρου καὶ ἐκ τρίτου, ἀγκηπτοῖ Εἰσπρακτορεῖς, ἀλλὰ εὐγενέστερον, εὐγενέστερον!

Ἐπανιοῦμεν πολὺ τὴν αὐτοπρόσωπον παρέμβασιν τοῦ κ. Διενθυντοῦ ἐν τῷ ζητήματι τῆς Καθαριότητος. Περιέρχεται τὰς ὁδούς μαγαζεῖον πρὸς μηχανῆσιν καὶ ἐπιβλέπει ἣν χαρτάρια ἢ ἀκαθαρσίαι επιπροσθοῦσί που. Τόσος δὲ εἶναι ὁ ζηλός του, ποῦ τοῦ συμβεβίνουν ἐνίστε καὶ ξυστα προτρόχιψδε. Προχθὲς μία φωνὴ, ὡς βέλος ὁζεῖται, τοῦ ἐσφύεται :

= ΑἜν παίρεις καὶ τὸ κέρδος σου;

Αλλ' ἂντι νὰ ξεθυμαίνη κατὰ τῶν κυρίων ἐμπόρων,
τοὺς ὄποιους, ὡς οἱ Γιανίτσαροι ἀλλοτε πάντα διαβεί-
γοντα πρὸ τοῦ σταθμοῦ, τὸν ἥναγκαζὸν νὰ πέρῃ σ' τὸ
χέρι τὴν σκούπα καὶ νὰ τσαρόνῃ διὰ νὰ τὸν ταπεινώσουν,
μέχρι γιανίτσαρισμοῦ ἐνίστε πιέζει, δὲν ξεθυμαίνει καλ-
λίτερα κατὰ τῶν καρραδζήδων του, ἔχοντων δύο ὑπηρε-
σίας, μίαν πρωινὴν, εἰς τὰς πέντε· αὐτὴν δὲν τὴν προ-
φθάνουν τὰ ἐμπορικά· καὶ ἀλλην μετὰ μεσημβρίαν, πολὺ^τ
ἄργα· μεταξὺ λοιπὸν τῆς μιᾶς, τῆς σχεδὸν ἀνυπάρκτου,
καὶ τῆς ἀλλης, μεσολαβεῖ δ. κ. Διευθυντὴς καὶ χαλᾶ τὸ
κινέτον του ἀδίκως καὶ παρολόγως.

Καὶ ἔνα ἄλλο. Τὰ κάρδια εἰναι τόσον ὀλίγα, ἵνα τόσον
μικρά, ὅστε πολλάκις εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀδυνατίαν
ναὶ ἀδειάσουν τοὺς χαίροντας κοφίνους καὶ τενεκέδες ἐκε-
τευτικῶς. Καὶ τότε σωρεύονται δύο καὶ τριῶν ἡμερῶν
σπουδίων, ὡς γίνεται ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῆς Πετρουπό-
λεως πρὸ τῆς Καπνικαρέας, καὶ ἂν διέλθῃ καὶ αὐτὸς δύ-
ρωμακλέος διευθυντής, εἰλιξθι βέβαιοι ὅτι θὰ πάθη δύο
ἀσφυξίας πρὸ τοιούτου φογγάρου ἐξαπτιζόντος δυσω-
δίκην. Δὲν λέγομεν τίποτα περὶ τῶν γειτόνων, τῶν δια-
δίκην.

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν τὴν δι' ὅπλων Γκρε
γενομένην ἐπίθεσιν τὴν 28ην Αὔγουστου παρὰ τίνος ἀ-
γροφύλακος ἐν Δεσπενοῦ ἔναντιον τοῦ καλοῦ νέου κ. Γεωρ-
γίου Δ. Γιάννικα. Εἶχε πληγωθῆ^τ σχεδὸν θυνασίμως κατά
τὸν δεξιὸν μαστόν, τῆς σφριγίας διελθούσης ὥσπεισθεν τῆς
ώμουπλάτης. Οἱ περισσότεροι τῶν ἵστρων τὸν εἶχον, ὡς
λέγουν εἰς τὴν γλώσσαν των, ἀποφασισμένοι. Καὶ δύμας
εἰς ἐμπειροχειροῦργος, δ. κ. Θεόδωρος Δ. Φλωρίσπουλος,
ἐκ τοῦ χωρίου Μποτίνου τοῦ δήμου Μακρυνείας τῆς Ἐ-
παρχίας Μεσολογγίου, τὸν ἐθεράπευσεν ἐντελῶς, μόνον
ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν, καὶ τώρα τὸ Ἀγρίνιον ἐπανακλέπει
τὸν ἀγαπητὸν γένον ὑγιῆ καὶ ἀρτιμελῆ, πάντες δὲ ἔθει-

μασαν τὸν κ. Φλωρόπουλον, δόστις ἔσωσε τὸν ἀγαθὸν νέον καὶ φίλτατον παρὰ τοὺς συνδημότας του ἐκ βεβαίου θανάτου. Μεταξὺ τῶν ἐμπειρικῶν πάντοτε ἀνεφάνησαν πολύτιμοι θησαυροὶ πρωτοτύπου μεθόδου θεραπείας, τὰς ὥποις πανταχοῦ ἡ ἐπιστήμη συλλέγει καὶ καθαρίζει καὶ χρησιμοποιεῖ.

Ἀνεξάρτητος πολίτης ἔστενοχώρησε πολὺ τὸν ὑπουργικὸν βουλευτὴν κ. Β. νὰ τοῦ πῆ ἐπὶ τέλους ποῖον εἶναι τὸ πρόγραμμά του.

Ο Β. μετὰ πολλῆς ἐταιρικότητος.

— Νὰ τοῦ πῶ, φίλε μου· ἡ κυβέρνησις δὲν ἔχει κανένα πρόγραμμα· αὐτὸν εἶναι καὶ τὸ δικό μου.

ΕΠΙΣΤΟΛAI ΗΡΟΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗΣ.

Φίλιππος Μὴ Χάνεσαι!

Χθὲς διαβαίνων περὶ τὴν 7 1]2 ἀπὸ τὰ Χαρτεῖα εἰδον πλῆθος πολὺ συναθροίζομενον ἔξωθεν τοῦ Παντοπωλείου, καὶ τινας μορφὰς κοκκινοφορεμένας, προσπαθούσας διὰ τῆς βίας νὰ ἀπαγγάγωσιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τὸν Γερμανὸν καθηγητὴν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου Ἀντωνιάδον καὶ Μωράκιτον. Τι δὲ εἴχε κάμει; Θὰ μ' ἐρωτήσητε. Τοῦτο ἐρώτησα καὶ ἔγω καὶ ἔμαθον.

Ο ἀνθρώπος ἐπῆγε εἰς τὸ παντοπωλεῖον, ἐπῆρε μία πεντάρα φέτσινάτο, στρώθηκε σ' ἕνα τραπέζιον καὶ ἐρρίφθη εἰς σκέψεις. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ δὲ, ἐπέρασαν τρεῖς ώραι, ὅτε βλέπει ἔνα οὐπαστυνόμον καὶ ἐν τάγμα κλητήρων νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν. Τὸν ἐρωτᾷ ὁ οὐπαστυνόμος τού κάμνει ἔκει. Αὐτὸς παραξενεύθεις διὰ τὴν ἐρώτησιν καὶ ἴδιοτροπήσας δὲν ἀπαντᾷ· τὸν ἐρωτοῦν καὶ πάλιν· δὲν ἔννοει νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχίαν του. Οἱ ρώμηνοι κλητῆρες καὶ δρώμιδες οὐπαστυνόμοις φουρκίσθηκαν μὲ τὸν μαχητοῦ φη, ποῦ δὲν κατεδέχετο νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ μὲ ταῖς κλωτσιαῖς τὸν ἔγαζουν ἀπὸ ἔκει, τὸν θαζουν εἰς μίαν ἀμάξιαν, καὶ λοιπά εἰς τὴν Διεύθυνσιν· τότε ἀρχεται συζήτησις τι νὰ τὸν κάμουν. Ο γερμανὸς τ' ἀκούει, ἀλλὰ δὲν ὀμιλεῖ· ὅταν δύμας ἡκουσε τὴν λέξιν «κρατητήριον» (ἰσως εἴχε διαβάσει ὁ κακομοιόρης τὸν «Παλιγγάθρωπον», ἀνατριχιασε καὶ ἀπεράσισε νὰ τοὺς δμιλήσῃ. Μετά τινα λεπτὰ ἦτο ἐλεύθερος καὶ διηγεῖτο τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς φίλους του.

Νὰ ἀστυνομία, νὰ μάλχωμα. Πιάνει ἔναν οὐπάλληλον ὃ ποῖος παραγγέλλει ἔνα κλειδί καὶ τὸν πηγαίνει· 'ε τὸ μῆμα. Πιάνει ἔναν ἀνθρώπον ποῦ κάθεται στὴν ταβέρνα καὶ κάμνει τὸ γοῦστό του, καὶ τὸν τραβάσει στὴν διεύθυνσιν· ἔπειτα παραπονούμεθα ὅτι δὲν ἔχομεν ἀστυνομίαν. Ενα πρᾶγμα μόνον θὰ ἐρωτήσωμεν τὸν κ. διευθυντὴν· τι ἔγινεν ἔνας τσαρλατάνος (γιατρὸς, γιατρικὰ) τὸν ὄποιον ὠδηγήσαμεν ἡμεῖς οἱ ἰδίοι εἰς τὴν ἀστυνομίαν, διό· μὲ τὰ γιατρικὰ του εἴχεν γάχλει κάτι μάτια; Τὸν ἐρωτῶμεν, διότι παρῆλθον ἔκτοτε μῆνες καὶ δύμας ὁ κύριος γιατρὸς εἶδεν ἐλεύθερος καὶ ἔξακολουθεῖ νὰ ἔγαζη μάτια. Αλλὰ δὲν βαριέσσαι; Αὐτὰ εἶναι μικρὰ πρᾶγματα καὶ τὰ θεωρεῖ μικρὰ λόγου ἀξία.

Μπούμι!

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Μεταξὺ δύο Βοημῶν:

— Ἐγὼ δανειζομαι· συγνά· ἀλλ' ὅμα εὔρω χρήματα· ἐπιστρέφω τὰ δανεικὰ θρησκευτικῶς. Καὶ σύ;

— Α μὲ ξένεις, εἶμαι ὀλίγον ἀθεος.

Ἡ καῦμένη ἡ ἀγριωνιώτισσα κυρά Σταμούλα ἔστειλε τὸν γρόκα της νὰ σπουδάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἄπο ὅλαις τῆς παραγγελίας της μία κυρίως τῆς ἔμελε:

— Νὰ τῆς γράφη τακτικὰ δύο φοραῖς τὴν ἔδομαδα.

Τὰς δύο πρώτας ἔδομαδας τὸ πρᾶγμα πῆγε τακτικόν κατόπιν τὸ Βιλάρτιον, τὸ ιτόμυρο, ἡ μπιραρία καὶ τὰς Πατήσιας ἀφήρουν τοῦ λογίου Ἀγρινιώτου πολὺν καιρὸν καὶ δὲν τοῦ περίσσευε νὰ γράφῃ καὶ τῆς καῦμένης του τῆς μητέρας.

Περνᾷ μία ἔδομαδας χωρὶς γράμματα. Περνᾷ καὶ ὅλη μισῆ, τίποτε. Ἀγήσυχη ἡ μήτηρ τηλεγραφεῖ.

Αὐθημερὸν λαμβάνει ἀπάντησιν:

— «Ἐνεκα τῶν πολλῶν μου μαθημάτων δὲν σᾶς ἔγραψα, εἶμαι πολὺ καλά.»

Ἡ Ἀγρινιώτισσα παίρνει τὸ τηλεγράφημα τρομαγμένη καὶ τρέχει εἰς τῆς Ἐπαρχίας· ἥτις τὴν συγχαίρεται, διότι ὅλοι της οἱ φόβοι βγῆκαν φρούδοι. Ἄλλ' ἡ Ἀγρινιώτισσα ἥτο ἀπαρηγόρητος:

— Καλὲ τί καθίσθε καὶ μοῦ λέτε· δὲν βλέπετε ποὺ τὸ τηλεγράφημα εἶναι μὲ χέρι ξέρο γραμμέρο; Καλὲ ἀρρώστος εἶναι ὁ γυνός μου, ζρρώστος.

Εἰς νεαρὸν Φιλιατρινὸν ἀναχωροῦντα διὰ νὰ ἔγγραφη εἰς Γυμνάσιον τῆς πρωτευούσης ὁ κατακαύμένος δι πατέρας του ἔλεγεν ἐν συγκινήσει:

— Νάχης τὴν εὐχή μου, παιδί μου, ν' ἀγαπᾶς πολὺ τὰ γράμματα.

— "Ω! ἔννοια σου, πατέρα μου, θὰ τ' ἀγαπῶ τρελλάς, καὶ πρὸ πάντων τὰ συστῆμάνα.

Ἐρωταπόκρισις:

— Τί ἔπαιξε κ' ἔχασε δο "Αραβη;

— Τί ἔπαιξε . . . Φορά!

BIBLIA

Ανατομικὰ Μελετήματα, ἀγαφερόμενα εἰς τοὺς ἀρχαίους Ελληνας Ιατροὺς ὑπὸ Λουκᾶ Παπαϊωάννου. Τιμάται δρ. v. 2.

Δημοσιογραφικὴ, ἡτοι Ἐπιστήμη τῆς τῶν δημοσίων χρημάτων διοικήσεως ὑπὸ Λουκᾶ Ζωγράφου. Τόμος πρώτος. Τεῦχος πρώτον. Τιμάται δρ. v. 5. Εὑρίσκεται δὲ παρὰ τοὺς βιβλιοπώλαις κ. κ. Κ. Βίλυπερ καὶ N. Νάκη.